

MUZAFER XHAXHIU

BIBLIOTEKA

854-1

Xh40

The book cover features a stylized illustration of a tree with dark, angular branches against a blue background. A large, bright yellow sun or moon is positioned behind the branches. The title is written in a stylized, blue font with a red shadow effect.

vargje për
dashurinë

814-1
2440

MUZA FER XHAXHIU

LIBRARI
32 915

VARGJE

14242

PËR DASHURINË

N. SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»
TIRANË, 1963

A T D H E U

NUK ËSHTË VALLË KJO POEZI?

Rri e mendoj herë herë me mërzi,
Ç'është poezia sot kur me raketë
Njeriu e la pas çdo fantazi,
E kur në vargje yjt duken të zbetë!

E puthi emblema hënën romantike
Dhe yjet një nga një do t'i trazojë...
Po a nuk është vall' kjo poetike,
Që e frymëzon poetin të këndojë!

NË DITËLINDJEN E PARTISË

Ne,
që dje zvarriseshim si hije
dhe s'kishim moshë,
ne,
një milion pikpyetje
në një shoshë,
 (se shoshë ish bërë Shqipëria)
me mijra mijra vrima,
me dete,
 male,
 ajër plot,
dhe ne na zihej fryma,
ne sot drejt majave marshojmë,
mëngjezeve të artë
këpusim trëndafilat
lart
në shtigjet partizane
dhe i mbjellim në kopshtije...
Ne
dje zvarriseshim si hije
dhe s'kishim moshë,
se moshë hijet s'kanë,

lindnim të mplakur,
të lodhur që në drekë,
nga horizonti i përgjakur
i hidhnim sytë
dhe pritnim shumë,
oh, sa shumë!

mbrëmjen,
se dhëmbjet do t'i yshtnim
me gjumë...

Tani

s'ka pleq në vëndin tim,
të gjithë: njëzetvjeçarë!
Ne lindëm
kur shkundte stuhia,
njëzet vjet më parë
kur lindi

Partia!

Parti!

atdheun tonë e veshe
(me bruc dje, me qeleshe)
me kominoshet e puntorit.
Ti nënë njëzetvjeçare,
e urtë si koha,
të falen bijt njëzetvjeçarë!
Parakalojmë ne
në ditëlindjen tënde,
mbi shpatulla
planet mbajmë

— viganët pesëvjeçarë —

Kur ngecim
në hap të ecim
na mëson,
se rruga s'është e shtruar
në asfalt...

Né,
kryet lart,
marshojmë...

marshojmë...

në hap me ritmet socialiste,
se kemi ty në ballë

Partia leniniste!

ATË DITË NËNDORI...

Mbi supe ju mbanit
tufanet e maleve,
vërshimet e prrenjve
plot zhurmë...

Dashuri e urrejtje
ju sillnit me vete,
aromën e luleve,
që kurrë s'i than
cingërima,

të shkrepave erën e ashpër,
kur shkrep vetëtima...

Ju zbritët
tabore-tabore
me shpresa dëshira
në Vlorë...

Një ditë me shi,
me furtunë,

flamurin,
rrahur në djell e stuhijë,
çpalosët

Nga Vjosa në Bunë...
Atë ditë nëndori

gjëmuan fushat dhe malet,
krokëllitën në varre,
mbuluar pesë shekuj me radhë,
eshtrat shqiptare...

U derdh anembanë
urrejtja stuhi...

U tund Shqipëria...
Nga vargu i shekujve
thellë

shkëlqeu liria..

Vlorë...

që puthe me dallgët e detit
si një vashë,

që për të parën herë
të dashurit i hap krahërorë.

Vlorë...

që rrëmben rrufetë
nga Malet e Vetëtimës

e i shuan në det

si plagët — zjarr me ujë,

ti Vlorë e ëmbël e ullishteve,
e sërta Vlorë strall,

rrahur në zjarr,

jatak për lebër,

myzeqarë....

ti zonjë e madhe Vlorë

të ka hije

ballët t'i zbukurosh

me kurorën që të dha

historia...

Atë ditë nëndori

nga Vlorë nisi udhën

Shqipëria

mbi gërmadhat që i la robëria.

Krenare hodhi këmbët
duke mbajtur mbi shpatulla

plagë

e shpresa në sy

— të përgjakura —

Tërbimin e furtunave çau,

që iu rreshën mbi kokë,

udhëkryqe...

humnera...

kalkan e thëllimit,

gjer çeli pranvera

Nëndorit të madh

të çlirimit...

PARAKALON 1 MAI

Sheboja kundërmon
e bari i njomë
kryet lëshon përpjetë
 i asdisur...
e një afsh plot aromë
i ngroht,
 i ëmbël
nga toka e rime avullon...
Tirana është stolisur...
(Si nuse është stolisur kjo Tiranë!)
Në sheshe,
 nëpër rrugë,
 anembanë
flamujt
si një buqetë lulëkuqesh
me gjuhëza prej flake
me qiellin ligjërojnë.
Rrugët gjëmojnë...
harë,
 gëzim,
parakalon 1 Mai
i veshur në blerim...

Parakalojnë
planet pesë-vjeçarë.
E tërë Shqipëria
parakalon
me flamujt fitimtarë
në rrugën që çeli
Partia!

Pranverë!
Parakalon 1 Mai
punëtor,
veshur me kominoshe...
shtrëngohen muskujt
si një shuk çeliku!
Me zëmër të çiltër shqiptare
parakalon 1 Mai!

Armiku
hunguron për rreth kufijve
e pret...
Po grushti e dërmon
këdo që nget pranverën.
Main tonë!

FLË BABI... ËNDËRON...

— Balladë —

U vra si trim edhe ai,
Tek ra në pushkë me dushman.
Kur hyri djali në shtëpi
E njohu babin partizan...

— Mami, ç'ka babi që s'po flet!
— Shëët, se është lodhur e po flë...
Dëgjon fashisti e na vret,
Futu aty e mos bëj zë!

— Babi në ball ka një pik' gjak!
— Ësht yll i kuq, o bir i nënës,
Qëndisur anës me varak,
Pa është i zbetë si drit' e hënës!

— Po ata burra që po vinë,
Ç'e kanë në duar një flamur?
Po atje poshtë në lëndinë
Përse po hapet një qivur?

— O bir i nënës, ti s'e di
Ç'ëndër të bukur po shikon
Në këtë çast yt at për ty...
Shëët! se po flë e na e zgjon!

NGA NJË MËNGJES NË TJETRIN

Atë mëngjes, kur burrin larg e nisi,
U ul dhe qau heshtur në lëndinë.
Po atë verë luftë e madhe krisi,
E gjaku i trimit ra mbi trendelinë.

Tani pas kaqë vjetësh ajo nis
Për në Tiranë të birin një mëngjes:
«Të fala nga yt at m'i bëj Partisë,
Ai ta hapi rrugën për Kongres!»

TË QETË FLENË PËLLUMBAT...

Ka zbritur mbi Tiranën nat' e qetë,
Heshti çdo gjë... veç hëna udhëton.
E nga dritare e hapur fillad i lehtë
Vjen mbi tryezë e letrat m'i trazon.

Tek po kaloja nga një fletë te tjetra,
Kur shoh kalin e drunjtë pranë derës,
Leleja e stisur me ca copa letra
Lëkundet lehtë e lehtë nga flladi i erës.

Dhe rri mendoj e zëmra ndizet zjarr:
Flë kali... flë kalorsi, i kapitur;
Të qetë flën' nën qjellin shqipëtar
Dhe ëndërojn' — kalorsit tanë të mitur.

Ata nuk dinë se kanë ende në botë
Vëllezër që jetojnë sa një flutur,
Njomza të gjelbra, që uri dhe sqotë
Nga deg' e tyre shkojnë për t'i këputur.

Të qetë sonte flën' pëllumbat tanë,
Dhe nanurisen ëmbël nga mendimet
E prindërve që kujdes tjetër s'kanë
Veç t'ua bëjnë të lehtë fluturimet...

ÇAST PARTIZAN

Rreth zjarrit partizan u ndez një valle;
Ç'e heqin trimat lehtë mbi lëndinë,
Kërcejnë partizankat si sorkadhe,
E ngrihen malesh hymne për lirinë.

Një partizan qëndroka i veçuar...
Pushkën lëmon mbi gjunjë lehtë e lehtë...
Ç'ka partizani që po rri menduar?
Mos vallë iu ndez në zëmër mall i fshehtë?

Ka parë e ka dëgjuar këngë e valle,
Po kaq të ëmbla s'i jan' dukur kurrë...
Dhe hëna sonte i duket më e madhe,
Sikur dhe veten sot e ndjen më burrë!

Nxjerr letrën prapë e qesh, tek rri mendon
Se u bë atë... e i vjen turp, s'tregon!

UJRAT E PRANVERËS

— Fragmente nga poemi —

Pranvere...

Qielli i murmë-mavi
me re të bardha është mbuluar,

Ka rënë shi...

Ndonjë yll i grisi retë
e rokopujë

ra mbi thërrime pasqyrash
të pellgjeve me ujë...

Mërziten yjet Iart gjithnjë
e zbresin herë-herë...

Ka rënë shi...

Asfalti sterrë i rrugëve
lahet në neon...

Pranvera me zili

çveshi velin e hollë prej petalesh
e lakuriq

u la në shi.

E shiu e puthi pranverën

tër' atë natë,

e në mëngjes

i lodhur ra e fjeti...

Ajo

— pranvera —

u zgjua më e bukur,
më e bukur,
me buzë të ndezura rubin,
të kaltërt syt si deti...
Sa na pëlqen
me pranvera moshën ta numurojmë,
gëzohemi kur vjen,
e kurrë s'kujtohemi
se ajo vdes,
rilind,
e ne mplakemi... shkojmë...

2.

U err...
Dritaren hap
dhe shoh qytetin.
Në një shtëpi përballë,
përmes dritës së zbetë,
në një kornizë dritareje
çquaj një siluetë...
Një vajzë
plot temperament
godet tastet e pjanos
e si një flutur
e lehtë
(lule më lule)
rëshqet
me murmurimin e ujrave të pranverës
në këngën e trishtuar të Solveit...
Si cicërimë e zogut të plagosur
që fluturon në kraht e erës,
humbet kjo elegji,
tani,

që valset plot gëzim
mbytin çdo mërzi...
Një tufë mjellmesh
zbardhin n'errësirë.
Posi një det
i shkundur nga shtërgata
buçet «Apasionata»...
Ç'tinguj,
ç'aroma
përhapen nga duart e njoma
të vashës,
që shkasin mbi tastjerë!
Pranverë!
Kështu është gjithnjë
në vëndin tim,
s'ka dimër asnjëherë!
E përgëzojnë pianisten
me buzëqeshje metalike
Grigu,
Çajkovski,
Beethoveni ,
që mbi tastjerë
parakalojnë të qetë
si perënditë antike...
Vajz' e bariut
nga Labëria
tani vallzon me orët e Ponkielit!
Vjollcën,
që çeli mbi shkrep
në një grusht dhë,
në një buçetë lulësh,
në tytë të pushkës
e solli pranvera partizane...
E Vjollca u bë pianist!

Të rronte gjermani i madh
Beethoven
e të shihte sot:
Në Gjermaninë revanshiste
vringëllojnë armët,
e ne ngrëmë
të dhjetën simfoni:
Pranverën socialiste!

3.

Qyteti flë...
Në këtë orë të qetë
e tres shikimin larg...
Dridhen të zbetë
lart në qiell yjet...
si buzët e vajzës
kur provon
të puthurën e parë...
Kërkoj me sy Saturnin,
më ngjan sikur në rrethin
që i rri si aureolë,
ka shtënë Venerën,
e këcen me sy-mëshqerrën
rokendrol...
Fantazi yjesh
mbi kaltërsi të errët qiejsh!
Mbase atje lart
nuk dinë rokendrol
e hulahup!
Mbase s'ka dete që trazohen
atje lart,
e s'ka detarë
që hypin mbi katart
e shohin mes dylbisë
mos ndonjë pirat nga fisi janki

sulet t'i grabisë...

E hedh vështrimin larg...

Sonte të bredh dua tër' botën!

Më erdhën në prak

një tufë mjellmesh plot frymëzim,
që fluturuan nga gishtërinjt e Vjollcës
deri vonë në agim...

4.

Mes avujve të muzgut

nxijnë larg

piramidet e murme mijëvjeçare,

djersë e balsamosur

në ftohtësinë e shekujve barbarë.

Nga qielli mavi

dielli

si një pare e skuqur në zjarr,

ulet pas palmave

dhe shuhet në ujin e njelmë të detit...

Më ngjan sikur në dorë e mbaj Afrikën!

Po Afrika është e madhe

sa lakmia,

e rëndë

si historia e thinjur

që hiqet xvarrë

mbi kurrizin e popujve afrikanë...

Po shuhen hijet anembanë

e bota kridhet n'errësirë...

Keopsi vigan

— mbreti «i mirë» —

rrëndon mbi mijra varre sklevërish

që përmendore i ngritën

skllavërisë,

e nxin Keopsi pisë...

Natë...

natë afrikane,
me yj të ndezur zjarr...
ja është banania shumë e lartë,
ja nga qielli ka zbritur
Arushe e madhe
e ha banane mjaltë!
(Kaq afër duken yjet!)

Natë...

heshti çdo gjë,
zhungla... korrijet...
Sahara,
si u poq tërë ditën në zjarr,
si kuçedër që s'ngihet,
me gojën plot rërë turfulloi
pastaj ra e fjeti.
Dhe Nili më ngadalë rjedh tani,
e me përtim rrugën merr nga deti...
Të shtratit anë rreh.
me një të mbytur shushurimë
e me ëmbëlsi
ëndrat përkund afrikane...

Natë...

Flë nënë palma
Afrika...
Mbuluar me kunupjerë,
në një hamak
«mejd in Amërika»
flë një guak milioner.
Plot ankth flë,
sikur e çpojnë thika...
nesër do të mbledhë valixhet
për të mos e parë më
Afrikën...

ROMANCË DASHURIJE

VEÇ NJË RUDHË...

Nuk them ta zbukuroi rudha ballin,
Si brazdë e lehtë çarë me kujdes,
Por ai ballë veç ma ndezi mallin,
Si ndez agimi lulet në mëngjes!

Një rudhë... një thinjë... vallë e ngrysem jetën?
Kush tha se ne u implakëm në agim?
Dëshirat... ëndrat... gazin... të vërtetën
Mbi ballin tonë gdhënd sot brezi im...

MË THUAJ TI...

Kush i këndoi dashurisë
E nuk iu duk se flet çapras!
A duket fund i thellësisë
Kur deti shkundet në tallas?

Sa zë të them se sa të dua
Tufani zëmrën ma përplas...
A mund të duket, as më thua,
Fundi i detit në tallas?

AS ZJARR AS YJE...

Të flas për dashurinë gjë s'më mbeti,
Asaj me mijra vjet i kanë kënduar...
Në pyje hënë e yje ka kërkuar
Stoli për vashën gjithënjë poeti.

Po syt e tu, besò, veç ata sy
As janë zjarr as yje e s'kanë emër...
S'harboj në qiej, veç kërktoj në zemër
Të gjej vetëm një fjalëz për stoli...

KËRKOVA NËPËR BOTË

Të kërkoja vjeshtës me stuhi,
Në pranverë kur çelin margeritat...
Një mëngjes kur qielli fiku dritat
I trishtuar ktheva në shtëpi..

Isha zhytur rëndë në mendime
Kur m'u çfaqe yll në të aguar...
Oh, sa shumë në botë të kam kërkuar
Ë të gjeta thellë në zëmrën time!...

NJË ÇAST...

Sa shpejt, e dashur, koha po kalon,
Më duken muajt vetëm sa një ditë,
E djelli ngjan sa lind zë perëndon
Kur të përkëdhel lehtë flokët, gjitë.

Po çka pse koha rjedh kaq e nxituar,
E n'udhë të jetës ecim ne pa kthim!
Vetëm një çast me ty nuk ka të çmuar,
Por ah, ky çast të zgjatej n'amëshim!

KUR ECNIM BUZË DETIT

A të kujtohen mbrëmjet në bregdet,
Kur ne mbi rërë ecnim dalngadalë,
E flladi i pëshpëriste mijra fjalë
Valës që shtrohej anës lehtë e lehtë?

Ti më shikoje ëmbël me ata sy
Që flisnin me trishtim për dashurinë...
E n'ato çaste njohëm lumturinë,
Që përgjithmonë na lidhi ne të dy...

PRES MBRËMJEN...

Të shoh gjithnjë në ëndër, shpirti im,
Të puth, të përqafoj, të mbaj në gji,
Të shtrëngoj fort e fort me adhurim,
Se s'njoha kurrë të tillë dashuri...

Po ëndra bashk' me natën aratiset,
E mu në zëmër hap një hon të thellë,
Dhe unë pres... e pres... gjersa të ngryset,
Të çfaqesh prapë me natën e mbështjellë...

ATË MËNGJES...

Dy lot si dy inxhi t'u rukullisën
Mbi faqezat e zbeta atë ditë,
E më të bukur kurrë s't'i pash' sytë
Se atë çast kur lotët t'i stolisën...

Ti më përcolle larg si tjetër herë...
Një gaz i lehtë e lot i ndezur shpuzë
Të dridheshin sëbashku nëpër buzë,
Si djelli lot me shiun në pranverë...

I FUNDIT LIMAN

Je shpirti im, je dritë, jeta vetë,
Je ëndra më e bukur që kam parë,
Liman i fundit je, ku zëmr' e vrarë
Me gaz e hodhi hekurin për jetë...

Në dete shumë ania ime brodhi,
Me valët lozonjare u përkund...
Por n'asnjë vënd s'qëndroi, gjersa në fund
Limanin më të kaltërt ajo zgjodhi...

MË NGJAN MË E BUKUR PA STOLI

Sa më pëlqen me flokët e lëshuar,
Kur sytë t'i puth agimi sa është dukur,
Sa më pëlqen fustani i vjetruar,
Që trup'n e hijshëm ta skalit aq bukur!

Ti drrasat lan... e këmb' e zbathur tënde
Me ujët përkëdhelet... ç'lumturi!
Oh, këmb' e derdhur në fildish, më çmëndet!
Ti uj' i lumtur sa të kam zili!...

DHE QESHËM... QESHËM...

Shkëlqente deti i kaltërt si pasqyrë,
E flladi i lehtë frynte nëpër valë,
Dhe un' e ti të ndezur në fytyrë
Mbi rër'n e lagur ecnim dalngadalë...

Po në fytyrë prapë e ndjenim zjarrë,
E sy më sy u pamë të hutuar!
Dhe qeshëm... qeshëm... qeshëm si të marrë,
Se rër' e lagur digjte përvëluar!

N Ë K A B I N Ë

Me sa gëzim vrapuam ne të dy
Atë mëngjes të bukur në kabinë!
Ti ishe ndezur zjarr, e n't'bukrat sy
Si në pasqyrë shikoja lumturinë...

Jasht' qetësi... aty-këtu një valë
Përplasej përmbi bregun e shkretuar,
Në qoshe të kabinës dalngadalë
Një bisht cigari digjej... i harruar...

SHPRESË

Liqen! sa herë këtu në zall
Kam dalë për të soditur...
Me zëmrën mbushur plot me mall
Diçka gjithnjë kam pritur...

Rrëshqasin valët një nga një
Në rrugë pa kthim... ngadalë...
Por un gjithmonë e pres atë
Se nuk rrëshqet si valë...

FËMIJT TË RINJT E PLEQT

Fëmijt e marrin puthjen pa kërkuar,
Të rinjt nga buzët vajzës ia rrëmbejnë,
Dhe pleqt rininë e zjarrit duke kujtuar
Me çmim të lartë janë gati ta shpërblejnë...

Pse sot pa ta rrëmbyer ma dhuron
Një puthje... dhe një tjetër... me mërzi?
Mos vallë ti tani s'më dashuron?
Pa çka!... pa çka!... veç puthmë si di ti!

LEGJENDË PËR DASHURINË

Do kalojn' vjete, shekuj do kalojnë...
Kujtim i zbetë do mbesë nga ne të dy,
Veç deti hëna yjet do tregojnë
Sa shumë u dashuruam un e ti...

E në u shofshin yjet ndonjë ditë,
E në shteroftë deti pambarim,
Kjo dashuri e zjarrit gjithnjë do ndritë,
Se është legjendë që rron në amëshim...

PRANVERË

Ç'ia thot' çobani maleve,
Ç'po bien zilet staneve,
Zu' çeli lule-shqerra.
Po rrjedh uji i burimeve
Si akull i thëllimeve
Lëndinave të blera.

Kumbon zëri i bilbilave
Në gjijt e trëndafilave,
Që çelin ndaj të gdhirë.
E vajzat ngjiten brigjeve,
E djemt harbojnë shtigjeve,
Nën qiellin e dliërë.

E shkojnë i puthin fshehura
Në flokët e pakrehura,
Pa derdhen vrap zorkadhet...
Po po! ç'u turpëruanë!
Pa qeshin, se shpëtuanë;
S'u nganë portokallet!...

Po rrjedh uji i burimeve
Si akull i thëllimeve
Lëndinave të blera.
Një pikë vajzat duan
Të pinë... u përvëluan!
E nxehtë paravera!

S H E L G U

Hëna
është lakuar
si një hark i florinjt
e shtie shigjeta
në tokë...

Uji
shushurit ëmbël
e këndon nënë shelgun
tek thyen shigjetat e arta...

E uji këndon
e këndon...
po shelgu
vajton
se shigjeta iu thye në zëmër...

N D A R J E

Në thellësin' e syrit, ku rri fjetur
Më shkrepëtin një sumbull lot i valë,
Sa herë që mbrëmja zë e shtrydh ngadalë
Të manushaqtat reze që kan' mbetur

Nga psherëtim' e muzgut përmbi mal...
Dhe kur çdo gjë në gjin' e saj ka tretur
E murmjja natë, un endem për të gjetur
Ndonjë kujtim të largët a një fjalë...

Një mbrëmje—e mbaj mend mirë—kur më **erdhi**,
E veshur si me natën yj-pikuar,
Dhe buzët me nektar në shpirt m'i derdhi.

E pyeta pse aq shumë përvëluar
I rrihte krahërori atë mbrëmje!
Më tha se do të ndahej e ndjente dhëmbje...

M'U NDEZ MALLI

Ç'ajo gojë si kuti,
Skuq në degë kokra qershi!
Ç'ata sy që s'kanë emër,
Më pikojnë mu në zemër!

Ç'ajo hundë, e ç'ai ballë!
Vashë, fort ma ndeze mallë!
Ç'ai trup i lehtë flutur,
Më këpute, mes-këputur!...

MIMOZAT E FUNDIT...

Mbi tufën e verdhë të mimozës
ranë dy pika lot...

Një biçikletë

kaloi, aty afër

dhe shkeli mimozën,

që shkau nga dorë e dridhur

mbi asfaltin e lagur

nga shiu...

Ne u larguam...

unë këndej...

ajo andej...

Kthyem kokën e pamë,

e syt u kryqëzuan

si në duel dy shpata...

Mbi asfalt

ishin derdhur ruaza mimozash

e lotësh të hidhur...

Asgjë nuk thamë,

veç shkëmbyem

mimozën

dhe lotët

atë ditë të murme shiu...

DO TË KTHEHET...

Hëna e zbetë
ka zbritur në dritare
dhe më vështron me trishtim...
Në kopshtin tim
është asdisur mimoza.
si gjoksi i vashës
në pranverë...
Dhe hëna
e mbush mimozën me të puthura...
se kushedi
nesër mund t'i ikë
si ajo që më iku...
Mbrëmë
hëna e pa
tek puthej me një tjetër,
në qoshen e errët,
te një portë e vjetër...
Hëna e pa dhe u droth...
Në e pafsh përsëri
mos u drith!
Uroi lumturi
dhe puthe!
puthe!
Ajo do të kthehet...
se s'i pëlqen bunaca,
dò stuhi...

NATYRE

VJESHTË

Pushoi shtërgata...
Natë e qetë...
Flladi azhur të hollë
qëndis përmbi kënetë...

Gjethë të thata
po bien nga një mollë...

PERËNDIM...

Qielli i kaltërt
puth me dëshirë
buzët e detit të trëndafiltë,
përtëj në horizont...

Pastaj qielli e det
treden në mugëtirë...

PAFUNDËSI

Disku i diellit,
i skuqur në zjarr,
u fundos në det
po s'u shua...
Mirjada
u lëshuan
në qiell
thërmija,
dhe spërkatën kupën e errët...

PËRMBAJTJA

Faqe

ATDHEU

Nuk është vallë kjo poezi?	3
Në diëlindjen e Partisë	4
Atë ditë nëndori	7
Parakalon 1 Mai	10
Flë babi... Endëron...	12
Nga një mëngjes në tjetrin	13
Të qetë flenë pëllumbat	14
Çast partizan	15
Ujrat e pranverës — Fragmente nga poemi —	16

ROMANCË DASHURIE

Veç një rudhë...	22
Më thuaj ti...	23
As zjarr as yje...	24
Kërkova nëpër botë	25
Një çast...	26
Kur ecnim buzë detit	27
Pres mbrëmjen...	28
Atë mëngjes...	29
I fundit liman	30
Më ngjan më e bukur pa stoli	31
Dhe qeshëm... qeshëm...	32
Në kabinë	33
Shpresë	34
Fëmijt, të rinjt e pleqt	35
Legjendë për dashurinë	36
Pranverë	37
Shelgu	39
Ndarje	40
M'u ndez malli	41
Mimozat e fundit...	42
Do të kthehet...	43

NATYRË

Vjeshtë	44
Perëndim	45
Pafundësi	46

32915

Redaktor: Razi Brahimi
Korektor letrar: Ali Hashorva
Piktore: Dolli Gjinali
Redaktor teknik: Adem Lita

Tirazhi: 1500 kopje Format: 70X100/32 Stash: 2204-55

Shtyp. N.I.Sh. Shtypshkronjave «MIHAL DURI» — Tiranë